

Rajska cvetka.

ajne, dragi čitateljčki, da prav z zanimanjem gledate v mrzlih zimskih dneh v zatišju gorke sobe one krasne cvetke, ki se solnčijo na oknih vaših bivališč. Hkrati občudujete vsemogočnost božjo, ki edina zna narediti tako lepe ledene cvetke. Toda še mnogo lepše cvetice je ustvaril ljubeznivi nebeški Oče, ki pa ne razveseljujejo le človeškega srca, ampak še najbolj Stvarnika samega.

Taka skrivnostna cvetka je sleherni otrok, ki poslušna mili glas svojega angela, ki ga priganja k dobrim delom. Tudi ti, ljubi čitateljček, si taka zanimiva cvetka, če si priden, ubogljiv, ponižen in nedolžen. Sicer je pa gorka želja angelovvaruhov, da bi bili vsi otroci tako mile cvetke, srečni zdaj in vekomaj.

Taka mila, plemenita cvetica je bila Cvetka F., učenka 3. razreda notranje uršulinske šole, katero je angel božji nekaj dni pred Božičem presadil v sveti raj, da bi tamkaj v družbi nebeških krilatcev pred večnimi jaslicami častila in slavila Dete Jezusa — neskončnega Boga.

Vedite pa, ljubi otroci, da se je znala mala Cvetka tudi prikupiti ljubemu nebeškemu Detetu, in zato jo je že v nežni mladosti pozval k sebi v sveta nebesa.

Bila je vedno vesela, ljubeznivo priprosta in nadvse odkritosrčna. Poleg tega je imela tudi plemenito in prav mehkočuteče srce. Vsled tega je Cvetka bolj kot kdo drugi njene starosti občutila bridko boleost, ako jo je spomnil kdo v šoli ali doma njenih otroških slabosti. Toda znala je to vse kar mogoče prenašati junaško iz ljubezni do ljubega Jezusčka in tiho zadušiti grenko solzico, ki je včasih zalila njeno nedolžno očesce. Pa ljubezen vzbuja ljubezen in lep zgled občudovanje slehrnega. Zato je bila pa Cvetka res prava cvetka med svojimi součenkami.

Cvetka je bila pa tudi prav marljiva in poslušna učenka. Priča temu sledeči dogodek. Mala Cvetka je

nenadoma hudo zbolela. V nevarni bolezni pa je iskala pomoči in olajšanja pri preblaženi Devici Mariji. Večkrat je prav srčno vzdihnila: „O Marija, pomagaj! saj si Ti tudi Juliki pomagala.“ Mala bolnica si je namreč dobro zapomnila mično in podučno zgodnico, katero so ji povedali učiteljica v šoli, kako je nekoč Marija pobožno deklico Juliko, ki se je k Nji zatekla, obvarovala velike, velike nevarnosti.

Pa še nekaj družega prav lepega naj vam povem o mali Cvetki. Zнала je na besedo ubogati. To prizna njena blaga mamica, katero je Cvetka iskreno ljubila in kateri je zaupala vse svoje otroške bolesti. Pa naj vam povem še, kako nas je zapustila ljuba Cvetka.

V času njene smrtne bolezni ji je poslala njena dobra tetka iz samostana slaščic, da bi ji olajšala hudi kašelj. Ali kaj je storila mala bolnica? Te slaščice je razpostavila drugo poleg druge na mizo in ponujala svojim domačim, da bi kupili od nje to sladko blago. In res! Njen blagi ata hoteč napraviti svoji hčerki zadnje veselje, odkupi slaščice za 24 vinarjev. Radosti polna pokliče nato strežnico in ji veli nesti ta denar z drugimi prihranki v samostan, da bi se darovala ljubemu Bogu zanju prečista daritev. Kajne, mali čitateljčki, da se čudite, kakó je bila mala Cvetka v nežni otroški dobi tako zrelih misli in vzvišenih želja.

Sedaj vam je jasno, da je Cvetka res zgodaj dozorela za sveta nebesa. Jezus pa, najboljši mladino ljub, je povrnil Cvetki vsa ta blaga darilca že tu z velikimi obrestmi. Ker je mala Cvetka sodelovala že tu z milostjo božjo, hočem reči, ker je vestno poslušala glas svojega angela, ji je dodelil dobri Zveličar, premili Jezus, veliko, veliko milosti.

Ko se je namreč čutila zelo slabo, je sama zaprosila gospoda duhovnika, da bi opravila svojo prvo in zadnjo sv. izpoved pa sprejela še zakrament svetega poslednjega olja. In res, tudi te milosti ji nebeški dobri Pastir ni odrekel.

Nato je pa prav ponižno prosila odpuščenja svojega blagega ateja, potem ljubo mamico in tako povrsti vse svoje bratce in sestrice!

Kmalu potem pa je ljuba Cvetka vsa srečna izdihnila svojo nedolžno dušo. Angelci pa so jo ponesli pred prestol božji, pred božične jaslice božje, kjer se z vsemi nebeščani pri ljubemu Jezusčku in Mariji radostí na veke.

Ali bodete pač tudi vi, mili čitateljčki, kdaj tako srečno umrli? Posnemajte že v zgodnji mladosti malo Cvetko. — Nikdar vam ne bo žal.

Y.

Sneženi mož.

Oj sneženi ti možic,	Si se-li lisice zbal,
Ti pa res si čuden stric!	Ki je s kuro se gostila,
Včeraj smo te naredili,	Pa ti kol iz rok je pal,
Delo težko izvršili,	Da bi te ne zadavila?
Da po noči tu bi stal,	O, ti strahopetnež ti,
Čuval nas bi, ne pa spal —	Več sledu po tebi ni!
Zdaj te pa nikjer več ni	
Oh nesrečni stražnik ti!	

Osojski.

Z i m a.

Zima, mrzla zima	S snegom vse pokrila,
Okrog voglov kima	Ptice zapodila
Z belo kapico,	Daleč je od nas
Z mrzlo sapico.	In nam dala mraz.

Vse na svetu mine,
Tudi mraz izgine —
Že se daljša dan,
Tanjša snežna plan.

Slavko Slavič.

